

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
Пж 2207/19
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Љиљане Миловановић као председника већа, судије Маје Живковић и судије Јована Кордића као чланова већа, у правној ствари тужиоца „...“ СЗР предузетник АА из ..., Ул. ..., кога заступа адвокат Благоје Огњеновић из Новог Сада, против туженог Нафтна индустрија Србије ад из Новог Сада, Ул. Народног фронта број 12, ради стицања без основа, вредност предмета спора 378.079,62 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 13/2019 од 19.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 13/2019 од 19.02.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 340.249,08 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2016. године до исплате, износ од 373.855,39 динара и трошкове парничног поступка у износу од 201.386,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у ставу II одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да плати износ од 37.830,54 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2016. године до исплате, за износ од 46.808,46 динара и за трошкове поступка за износ преко досуђеног.

Благовременом жалбом тужени побија напред наведену пресуду у првом ставу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, те предлаже да другостепени суд усвоји жалбу и првостепену пресуду у побијаном делу преиначи и одбије тужбени захтев и тужиоца обавезе да туженом накнади трошкове поступка.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у складу са чланом 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које овај суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су били у пословном односу по основу Уговора број ... од ... године. Чланом 1. овог уговора уговорне стране су констатовале да је на основу одлуке Владе Републике Србије („Сл. гласник РС“ број 60/2005) као и одлука Скупштине и Управног одбора туженог од 28.09.2005. године и од 09.03.2006. године дошло до промене статуса Рафинерије и да, уместо НИС-Рафинерија нафте Нови Сад, као пуноважна уговорна страна овај уговор закључује НИС ад Нови САД, НИС Петрол, Огранак за прераду и промет нафте и деривата нафте; да је НИС-Петрол у поседу парцеле ... КО ..., зкњ,ул.бр....., потес „Рафинерија“ површине 2х, 73а, 49м² и да је носилац права коришћења на тој парцели, као и обавеза по том основу; да је „Грап инжењеринг“ из Новог Сада раније користио део земљишта, односно објекат, и то; монтажну бараку број ... и 1740 м² земљишта на тој парцели, са сагласношћу НИС-Рафинерије нате у Новом Саду, под условом да јој се надокнаде стварни трошкови и земљиште преда када то буде затражила; да је НИС-Петрол раскинуо Уговор о пословној сарадњи са Стамбеном задругом „Рафинерија“ број 19/2 од 01.02.1991. године која је обављала послове уговарања, фактурисања и наплате уговорних обавеза на парцели ..., у име и за рачун Рафинерије, те да овај уговор, као и уговор закључен са „Грап инжењеринг“ не обавезује тужиоца, нити може имати било какве правне и пословне последице за тужиоца. Чланом 2. став 2. предметног уговора, уговорне стране су констатовале да тужилац користи земљиште од 1740 м² на парцели ..., почев од ... године, док је у ставу 3. констатовано да тужилац и тужени уређују своје међусобне односе у вези са коришћењем дела земљишта на парцели ... под условима и обавезама утврђеним овим уговором. Тужени је у утуженом периоду испоставио тужиоцу већи број рачуна којима му је фактурисао ближе назначене новчане износе. Тужилац је 21.05.2015. године послао туженом допис у ком је навео да је у предмету Привредног суда у Новом Саду П број 2709/2012 утврђено да је тужени ставку – накнада за коришћење туђег земљишта, обрачунавао тужиоцу у дуплом износу за цео период те да је испостављао фактуре тужиоцу у дуплом износу а које фактуре је тужилац уредно плаћао те се тужени неосновано обогатио на рачун тужиоца. У истом допису тужилац је позвао туженог да у року од 8 дана исплати тужиоцу све више наплаћене износе са припадајућом законском затезном каматом. Овај допис је тужени примио 25.05.2015. године. Првостепени суд је утврдио да је тужилац користио простор од 1740 м² како је и наведено у уговору, да је предметно земљиште тужилац користио од ... године с тим да је уговор потписан годину дана касније те да је тужилац земљиште користио до године. Из налаза и мишљења вештака економско финансијске струке је утврђено да је тужилац по примљеним фактурама за накнаду за коришћење грађевинског земљишта за спорни период платио већи износ од дугованог с обзиром да је тужени фактурисао већи износ од оног који је требало да фактурише имајући у виду одредбе уговора а суд је прихватио прву варијанту налаза и мишљења у односу на површину од 1740 м² која је и предмет уговора. Утврђено је да је тужилац више платио износ од 340.249,08 динара.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев за износ од 340.249,08 динара са законском затезном каматом као и за износ од 373.855,39 динара на име обрачунате законске затезне камате. У конкретном случају, тужилац и тужени су били у закуподавном односу по основу ког је тужени, као закуподавац, фактурисао тужиоцу као закупцу, закупнину односно накнаду за коришћење земљишта. Начин обрачуна закупнине кроз обрачун предметних трошкова је био предвиђен чланом 8 предметног

уговора а који тужени није испоштовао, односно није извршио обрачун закупнине на уговорени начин већ је током утуженог периода тужиоцу фактурисао закупнину у износу који је већи него што је по уговору било предвиђено и то за износ од 340.249,08 динара како је то утврђено из налаза и мишљења вештака. Из наведеног произилази да је тужилац наплатом већег износа од оног на који је имао право стекао оно што му не припада те да се, у конкретном случају ради о стицању без основа на страни туженог како то прописује одредба члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, те да је правилна одлука првостепеног суда којом је обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 340.249,08 динара на име стеченог без основа. Такође, правилно правостепени суд закључује да тужиоцу припада и право на законску затезну камату у износу од 373.855,39 динара а који представља обрачунату камату законску затезну камату на износ од 340.249,08 динара почев од дана плаћања па до дана вештачења а у смислу члана 214. и члана 277. став 1. Закона о облигационим односима. Наиме, чланом 214. Закона о облигационим односима је прописано да кад се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева. У конкретном случају, тужени је неправилно обрачунавао накнаду и истом задужио тужиоца и ако је чланом 8. предметног уговора предвиђено да ће се новчани износ накнаде израчунавати тако што ће се новчани износ цене накнада, односно трошкова за 1м² по решењу надлежног органа које плаћа НИС Петрол, помножити са бројем квадратних метара а овако утврђен износ ће се фактурисати кориснику. Из наведеног произилази да је тужени као закуподавац вршио обрачун накнаде и тако обрачунао накнадом задуживао тужиоца а како је висина накнаде зависила од висине накнаде коју је решењем надлежни орган одређивао овде туженом то је тужени а не тужилац имао сазнања о битном елементу на основу које је обрачунавана закупнина.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је тужилац имао обавезу да проверава висину и да се ради само о грешци у обрачуна који је тужени вршио те да управо жалбени навод да се ради о обавези по основу императивних јавних плаћања говори да је на туженом била дужност да сходно прописима и испостављеним решењима надлежног органа врши обрачун закупнине.

Неоснован је и жалбени навод да је, у конкретном случају требало применити члан 211. Закона о облигационим односима јер чињеница да је између странака закључен уговор који је производио правно дејство током трајања спорног периода не искључује право тужиоца да тражи повраћај више плаћеног сходно институту стеченог без основа јер није постојао ваљани основ да тужени тужиоцу фактурише веће износе од оних који су прецизно уговорили а тужилац је платио по испостављеним фактурама у висини како су оне биле опредељене

Одлука о трошковима поступка је донета правилном применом члана 153. и 165. Закона о парничном поступку а према важећој ТТ и АТ.

Из напред наведених разлога, Привредни апелациони суд је применом члана 390. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

ЉМ/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА -СУДИЈА

Љиљана Миловановић